

Intérieur.

Alleen had zij genoten van een triomf tegenover Mrs. Dickson. Genoten had zij om de wijze, waarop Emily haar eigen drift had moeten bedwingen tegenover haar. Zij had dit gezien aan de donkere flikkering van haar oogen, waarvan het staalblauw bijna zwart had geleken. En meer nog, dan tegen James, had zij zich gericht tot haar.

Maar ook hierin voelde zij, de zwakste te zijn gebleven.

Emily had haar ten slotte overwonnen. Met een koele strengheid had zij de zaak getrokken in het belachelijke licht van Kate's ver gedreven jaloezie.

— Ellen is een onnoozel kind en daarenboven zijn zij oom en nicht. Je hebt ze honderdmaal zien stoeien zonder daarin aantoot te vinden.

Haar fonkelende oogen hadden een oogenblik James gezocht, maar hij had zich kalm laten verdedigen, rustig toelusterend, terwijl hij met de grootst mogelijke kalmte in de kamer op en neer liep.

Kate had geen antwoord terug gehad. Zij had inderdaad niets meer gezien, dan dat James Ellen in zijn armen gevangen hield.

Emily zocht dus een bondgenootschap tegen haar! — Zooals gewoonlijk, had zij zich gebogen voor het sterke overwicht van Mrs. Dickson, waartegen zij weinig vermocht. Kate haatte haar om die macht, waarvoor zij altijd opnieuw weer buigen zou, zonder zich daaraan te kunnen onttrekken. Wanneer Emily huisvesting vroeg, durfde zij niet weigeren. Zij onderging de kwelling van haar jaloezie op Mrs. Dickson, waarvoor zij wist, gegronde redenen te hebben. Maar zij en James waren haar te slim af, terwijl zij haar bijzijn minachtten in hun nietszeggende vertrouwelijkheid, die zij moest dulden, zonder hen ooit nog betrappt te kunnen hebben, op een grootere, ongeoorloofde intimiteit. Maar zij zou nooit rusten, James te achtervolgen.

Voor haar kaptafel gezeten, bleef zij een oogenblik scherp luisterend. Toen hoorde zij Mr. Copper de trap op komen en de kamer binnentreden. Hij floot zachtjes tusschen zijn tanden en zij volgde een poos lang zijn bewegingen in het spiegelglas. James Copper

verwachtte de uitbarsting na het vijandige zwijgen van zijn vrouw, als iets onafwendbaars, maar het stoorde zijn kalmte volstrekt niet.

— Dat was weer een schitterende manier van handelen, zei Mrs. Copper smalend.

Mr. Copper ontdeed zich van zijn halsboord en manchetten en ging rustig voort, zich verder te ontkleeden. Driftwoorden van zijn vrouw liet hij eenvoudig langs zich heenglijden.

— Als er nog maar iets was, waarvoor je je schaamde, vervolgde Mrs. Copper, zich weer feller opwindend. Maar zelfs Letty...

— Je moest nu met dat nutteloos gekijf ophouden, Catherine, zei Mr. Copper rustig, en 't wordt ook meer dan tijd, dat je het kind er voortaan buiten laat.

In zijn fletsblauwe oogen glom een koele drift, die hij echter volkomen beheerschte.

— Nutteloos gekijf, kreet Mrs. Copper, buiten zichzelf van drift. Je zult mij nog dood kwellen, maar je moet niet denken, dat ik je huichelachtige valsheid niet door en door ken. En wat het kind betreft, ik kan het evenmin doof als blind doen zijn.

— Misschien heb je gelijk, zei Mr. Copper koeltjes, en is het reeds voorgoed bedorven.

— En het zal ook weten, wie en wat haar vader is, vervolgde Mrs. Copper schel. Poor darling!

Haar nu weer fel opgelaaide drift tartte elken tegenstand en ontlastte zich verder in een stroom van scheldwoorden. De onverstoerbare kalmte waartegen zij stuitte, zweepte haar woede tot een uiterste, tot deze, als een fel uitlaaiende, zichzelf verterende vlam, ten laatste vanzelf doofde.

Nog nooit had James Copper een hand tot tuchtiging uitgestoken en haar geslagen.

— Maar eens zal ik je toch betrappen, zei zij heesch, haar hand dreigend geheven.

— En wat dan?...

James Copper had koel en verachtelijk gesproken.

— Ik zal je nooit in je wensch om vrij te zijn weerstreven, denk daaraan.

De koele ernst van zijn toon deed haar ontuchtterd zwijgen. Voor haar oogen opende zich een uitzicht, waarvoor zij plotseling schuw terugweek...